

MATEJ KREVS

MATEJ KREVS

Deset pesmi

Nevidno črnilo

(pojasnilo uredništvu)

Vse, kar zapišem, se čez noč izbriše.
Nerazložljivo. List,
na katerem so še včeraj stale črke,
leži danes pred mano popolnoma bel
in prazen. Dolgo sem tuhtal,
kaj bi lahko bil vzrok
tem skrivnostnim izginotjem,
dokler me ni prešinila strahotna misel,
da bo namreč krivo Nevidno črnilo.
Zares! (In to tiste zahrbtne vrste,
ki včasih izhlapi šele čez več dni.)
Vsa ta leta sem (o, groza) pisal z njim.
To vam lahko pojasni mojo
dolgotrajno pisateljsko odsotnost,
ta moj literarni molk.

p.s.

Medtem (ko to pišem) sem že zamenjal
znamko črnila, iz previdnosti pa bom
z novimi spisi za objavo zaenkrat še počakal.

Love-sick

Na tem listu
leži kamen,
da ga ne odpihne veter.

Kamen,
ki mi je dolgo stiskal srce.

Teža
neuslišane ljubezni
in samote –
pričela me je slabiti,
kot vročina bolehnega otroka,
ki ob vsakem prepihu
stakne prehlad.

Nekaj je bilo treba ukreniti.
Nujno sem moral k zdravniku.

Toda iz vraževernega prepričanja,
kot ga imajo stari ljudje o bolnišnicah,
(da ko enkrat prideš tja, tam tudi umreš),
sem raje ostal doma.
S preizkušenimi metodami in zelišči
sem se lotil samozdravljenja.

Naposled mi je le uspelo;
vidim, kot po čudežu
ta papir z lahkoto prenaša težo,
ki bi me kmalu zmečkala.

Usodnost

V knjižnici, dvoje avtorjev,
Ki se v življenju nista nikoli marala,
Zdaj živita vsak v svoji knjigi
Tesno skupaj, s hrbtom ob hrbtu,
Ker se oba pišeta na s.
In ti, ki tega nisi želel vedeti.

Noč

Za modrimi vrati obzorja ugasne luč.
Zlovešče zaškrta stara ključavnica;
v deželo vstopi noč.

Mesec in zvezde.

V ribniku se mrzlo bleščijo;
trepetajo srebrne ribe in zlati srp
žanje črne oblake.

Včasih zaveje veter čez temačne hribe ...
Pust in hladen je čas
do svita.

Snežna knjiga

Gozdovi že rumeni so od časa,
Kot star, oguljen, ljubezenski roman.
Jesen za listom list iz rok odnaša;
Ko pade sneg, bo bela slednja stran.

Slutnja

Sonca sij, mrtvaško bled.
Veter smuka velo listje.
Na porumeneli svet
zgrinjajo se senčne lise.

Pust in temen gozd se zdi,
v krošnjah ždiijo črne ptice.
Zvon žalobno se glasi
iz oddaljene vasi.

V ribnik kamen zdrsne tih;
mir skali se v globini.
Na zasanjani gladini
zamiglja zlovešč privid ...

Prekletstvo

Obupan, v samoti neizmerni
kot blazen kričal bi v gluho noč,
če ne bi vedel, da je nemogoč
vsak moj klic, ker gre v nasprotni smeri.

V tišini skušam vzeti to nemoč,
kakor usodo dano le prekletim,
ki moram jo molče in sam živeti,
da me ne pokonča neznana moč.

Ker sem tako obsojen na čakanje
in na večni molk in to tišino,
se zatekam v zapeljive sanje,

da mi omiljujejo ostrino
s katero me nenehno reže čas
in mi naznanja skorajšni poraz.

Peščena ura

Nenaden obrat. Usodni zasnutek.
Na videz za hip vse obmiruje
v popolnosti. A le za trenutek
in že se podoba tiho razsuje

in njena usedlina v neznano zdrsi.
Skoz tenko uho, ki dnu prisluškuje
v želji, da zve, kaj se spodaj godi,
nenehno nova vsebina potuje,

tako da preteklo sproti zasipa
in ji ne pusti, da prosto zaduha.
Samo v spominu lahko oživi,

za zdaj pa ostaja nedosegljiva,
dokler ne postane vse zgodovina
in se podoba zopet cela zazdi.

Nepomogljivo brez obraza

ostaja zapisano,
govorjeno kopni
z vsako besedo.

Koliko rož –
pod gomilami snega
čaka tvoj molk,
da imenuje tiste, ki spijo
nikogaršnji sen?